

Tomme Kæmpehoie.

Den trange Fjord med mørkegrønne Uover,
 midt Pragt af Løv og Elve paa sin Brud,
 Den Jærue Alp, der hæver sig derover
 og skuer Dybt i Bølgespejlet ned,
 De Dannede Jannens Læbegrav og Borg
 for Nordens Aand, der flygted hid fra Valen.
 Han griber Skornet der i Kullippesalen,
 og sender Toner fra sin lange Sorg
 i mangen stille Aften gjennem Dalen.

Da böier Birken over Kæmpens Grav,
 og Fjorden frømmer som et oprørt Hav,
 og Fyreskoven truffer med en Lyd
 som Hagl af Tile og af Kastespyd;
 Der høres Svar, mens Hjallerhornet kalder,
 fra alle Fjeldets aftendunkle Skaller.

Det er et Nu - Der er der alles Lyd,
 Kun Elvens dånpe Marsketones Klinge,
 og Raanen slæder i Fjeldet med sin Ving,
 og Lunne hæver sig fra Bølgens Bryft. -

Det er et Nu, hvori den dybe Egn
med dampet Aande hviler for at lytte,
om ingen Gudefare did vil flytte,
om ingen Skjald, om ingen Dieflytte
vil vaage atter paa det givne Tegns.

O, lad du iensom i en saadan Stund,
hvor Kampetøien speiler sig i Fjorden,
da steg des Drømme op fra Kampens Blund
og sank ned Boven til dit Hjertes Grund
med Dybe Tunnis fra det store Norden;
Da fælde du, at Hedenolds Bedrift
er voxet ud af disse mørke Her,
som Fyren voxer af sin Klipperift -
at hine Lys i Vaabendaa og Skrift
er Fjeldnaturens egne Phantasier. -

Derfor tog tilfælden sine Vaaber med
i høiens Sommerlune Soekammer,
kine her, hvor Dødens Jette styres ned
i dette Dyb, hvor Drageskriget gled,
begriber Vordet af en nordisk Marnes,
kine her, hvor Kampen over Urens ejik

og hørte lauskefuld Ravinen brage,
hvor Kløvens Klunge springes for dit Blik,
og faae sin underbare Glands' telbager. -

Dag - Kampens Guds' taal rænes, graves' frent;
Der kommer Tøfse med Stang og Spade.
O, hvilken Rigdom i en Bleges' Bjern:
en Skæmp af Sværdet og af Skyldets' Plade,
en søndret Krøkke, nøgle mure Been,
en Haandfuld Pile og en Høvsjæstern!

O, kunde it, med denne Møbers Kunst,
fræmmene Glimt rind af det store Lundne!
See, blot ved Klippeluftens' friske Gnist
hængsmåldres meer end Halften af det Lundne.
Skvad har I hørt af dette brødtte Sværd,
Jaa komt for Bragt, Jaa drabeligt i Færd?
Kun skelten Leste af de kloge Dverge
dets' langft fortatte, hemmelige Værd:
at blot i Kamp fød Ruines' puus hans' Værg.

Sk, det skal flytte fra de gamle Bjerge,
og det skal bramme blandt det løse Kraan,
som Samles - Sves' spilles Dig tilpæne,
fra Pavers' Tøfles' til Nomadens' Bæne
fra Mismien' til Sleggesmijfers' Hæne?

Men da har Egneen tabt sin bedste Skat,
og Kampens Skygge har sit Lysens forladt,
og intet Sagn om hans Bedrifter melder,
thi mellem Fjorden og den vilde Ur
staar Kampens Gaastoi nu med Brædeskrænt,
og der har Bondens sin Kartoffelkjælder. —

Jeg stod en Aften ved en Klippebugt,
og følte Viftet fra et Sneffelds Finde,
og Egneen var af Birke sluttet inde;
te alle Sider syntes Fjorden lukt.
Da faldt med eet en Lysning over dens Strand,
hvor ogsaa den dybe Klippekygge hvilte. —
Jeg saa en Møi, hvor Hængebirke smilte,
og kjøled Grænen i det klare Vand.
Og medens Lyset efter haandens veeg,
og Mørket altes fløred' Birken's Græne,
gik der en Hvoiken mellem Strandens Stene,
og Dalens Sagn i min Erindring freeg:

Naar Duggen faldes over Møiens Kammer,
da lyser Vaubnet der med Lore Flammer,
da vækker Alfefolkets alle Skarer
i deres Reder af den lune Vind.
Da Junc Glimtet, frygtes ingens Fane

og drage dandfende i Klöien ind.
De vage der i Jannem og i May
med fagre Sange og med Klappeslag;
og Droflen ligger under Birken's Blad
og hører Tonene i Klöien klinge,
og tör ei lette paa den vesre Vinge,
og nærmer taus det underbare Kvad.

Men er der gravet efter Sværd og Spær,
Da vil ei Alfefolket være Der,
og i Birken's Dug er nu en Tasseflod,
fordi den dæer med Jønderrevet Rød;
og Drodlen flygter til de vide Stætter
og søger Graveprovens Jorte Mal,
og mindes Alfefangen's Tonefald,
og klager der i taugefulde Netter.

Welhaolen.

